

Sedmé nebe

~
NEBEŠKÁ
ŘEKA

ADRIANA RIVER

FRAGMENT

Sedmé nebe

Nebeská řeka

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Adriana River

Sedmé nebe – Nebeská řeka – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Sedmé nebe

NEBE SKÁ ŘEKA

ADRIANA RIVER

FRAGMENT

Sedmé nebe – Nebeská řeka

Text © Adriana Michálková, 2022

Cover photos © Augustino; popcorner; railway fx; Paolo Riganti; Zhuo Wen Chen;
rotem shamli; BigTunaOnline; lightrain; Kompaniets Taras; donatas1205 /
Shutterstock.com

ISBN tištěné verze 978-80-253-5677-7

ISBN e-knihy 978-80-253-5682-1 (1. zveřejnění, 2022) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-253-5683-8 (1. zveřejnění, 2022) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-253-5681-4 (1. zveřejnění, 2022) (ePDF)

Pro Adama, mou nevinost.
Miluji tě navěky.

Sunlight comes creeping in
Illuminates our skin
We watched the day go by
Stories of what we did
It made me think of you

...

Oh lights go down
In the moment we're lost and found
I just wanna be by your side
If these wings could fly
For the rest of our lives

Birdy – Wings

My se neklaníme.
Já jsem nikdy nepatřil k tomu lidu;
nikdy jsem nebyl křesťanem;
pocházím z rasy, která zpívala při mučení,
nemám smysl pro morálku.

Arthur Rimbaud – Má bohéma

Prolog

1. ledna 2019, 10 hodin večer a sedm minut,
Adams Point, pobřeží jezera Merritt, přístavní
město Oakland, Bay Area, Kalifornie

Procházel se potměšilými ulicemi Oaklandu, sám se svými šířávyými myšlenkami. Už to byly tři nesnesitelné roky, co byl zpátky v Americe, na západním pobřeží, kde na konci kontinentu žili hrdí Kalifornňané, zmlácení životem. Byl to kraj beatníků a revolucionářů, zahalený neprostupnými mlhami a neuhasitelným křikem po svobodě.

Zamířil na Adams Point k severnímu pobřeží slaného jezera Merritt. Vstoupil na molo a vzhlížel s rozpaženýma rukama k chladné věčnosti rezu hvězd jako socha nějakého zapomenutého pohanského boha, který se oddal svému zatracení. Byl to další rukopis hluboké noci, kterému splácel svoji daň. Plival po hvězdách. Po všech, kteří mu ji před osmnácti lety vzali.

Jediným vykupitelem jeho ponurého bytí bylo doufání, že ji snad konečně našel. Zatímco drtil pevně semknutá víčka, mysl mu profala dávná ozvěna jejího hlasu: „*I v té nejhlubší tmě je pláminek světla.*“ Zkřivil obličej a propadl se do stínů.

Mohla by to být ona a pro něj bylo k vzteku, že ji měl dva a půl roku před nosem a netušil to. Vzhlédl k poletujícím sněhovým vločkám a jeho vlahé, sytě zelené oči se naplnily ukrivděným hněvem. Chtěl se rozeřvat a nechat si protrhnout plíce. Udělat cokoli, jen aby to mučení skončilo.

Otočil lehce hlavu na stranu a naslouchal tichu, narušovanému tím známým vibrujícím šumem v předzvěsti dravého příchodu Temnoty. Dnes neměl sílu na boj s ní a trápilo ho hořké vědomí, že už mu moc bojů k podlehnutí nezbývá. Už teď se kolikrát nepoznával.

Cítil, jak se k němu v závojích noci přibližuje, a rozběhl se pryč. Věděl, že je mu nemilosrdně v patách, vnímal její spalující horkost a nedočkavou tepající touhu, ale nehodlal se jí podrobit. Ne, už kvůli *ní* ne.

Jeho pravé já bylo pořád silnější než to temné. Ale jak dlouho ještě tu štvanici bude zvládat? Našel ji, a teď to byl on sám, před kým by ji měl ochránit.

Dotek sněhových vloček

Pondělí 7. ledna 2019,
čtvrť Ivy Hill, Oakland, Kalifornie

„Země volá Elaine Riversovou.“ Vanessa seděla nad šálkem své horké kávy vyhlášené značky Oakland Coffee a vybízela mě k činu.

Dívala jsem se z okna na sněhovou vánici. O něčem se mi v noci zdálo. To sněžení mi ten sen připomínalo, ale nemohla jsem si vzpomenout. Bylo to něco zvláštního.

Teta mi netrpělivě zamávala před obličejem archem papíru, na kterém se blýskal modrý název mé střední školy Oakland High School. Tento *milý* dáreček jí přišel před Vánoci spolu s mým prospechem za uplynulé pololetí a výtkou ředitelky. „Vnímáš mě? Kladu ti na srdce, abys tenhle semestr začala se vší odhodlaností a na hodiny chodila včas. Chci slyšet rozkaz, generále!“ Se čtyřiatřicetiletou tetou Vanessou jsem měla kamarádský vztah, ale když se našťvala, dokázala se proměnit v kodiaka.

„Zaspala jsem jen třikrát... když nepočítám dnešek a tvůj jekot.“

„Sedmkrát.“ Zamračila se na dopis. „Ti bachaři s učitelským diplomem se v tom žalování beztak vyžívají.“

Usmála jsem se na ni a slíbila, že si na ty pozdní příchody dám pozor. Vanessa se s tím spokojila a pádila do práce. Dojedla jsem si snídani a zamyšleně sledovala padající sněh, který za oknem barvil vše do bíla. Milovala jsem sněhové vločky. Vypadaly stejně, a přesto byla každá jiná, něčím ojedinělá. Obdivovala jsem tu jejich křehkou vytrvalost, s jakou se snažily přeměnit náš špinavý svět do romantického, bělostného, nadýchaného baldachýnu.

V Bay Area, kalifornské oblasti kolem Sanfranciského zálivu, jsme na sněžení nebyli zvyklí, natož na sněhové vánice. Dnes to bylo poprvé, co jsem takovou vydatnou chumelenici viděla na vlastní oči. I teploty šly za poslední dny závratně dolů, což byl pro nás Oaklandany obrovský skok. Naše zimy byly mírné, s teplotami okolo padesáti devíti stupňů Fahrenheita (neboli patnácti stupňů Celsia). Provázely je pověstné mlhy, za jejichž rodiště jsme považovali most Golden Gate.

Píp píp píp! Trhla jsem hlavou ke kávovaru, který si dělal, co chtěl. Zabrousila jsem pohledem na hodiny a zanáđávala: „Do prčic!“

Vylétla jsem z domu s takovou odhodlaností, div jsem na té namrzlé klouzačce přede dveřmi neudělala kotrmelec a nepolíbila chodník. Cesta do školy mi z naší čtvrti Ivy Hill trvala pěšky patnáct minut. V tomhle nečekaném počasí ji budu zdolávat dobrých třicet, pomyslela jsem si v momentě, kdy jsem se šouravým tempem snažila sejít strmý kopec na 8th Avenue tak, abych ho nesjela po zadku.

Na první hodinu angličtiny jsem dorazila o deset minut později, ale zpoždění měl i pan Faulkner. S úlevou jsem zapadla do lavice a udýchaně se vyvalila na židli jako postřelená.

„Nazdar! Zase pozdě?“ Kamarádka Alexandra, hrdě se hlásící ke svým řeckým kořenům, se nade mnou pobaveně tyčila. „Být tebou, už si na ty pozdní příchody dávám majzla, Elaine. Zvlášť když jsme toto pololetí na první hodinu ájiny schytali třídního.

Faulkner se s průseráři nemazlí. Však si vzpomeň, jak vloni na chodbě seřval Adama za to, že se týden neobjevil ve škole a neměl žádnou omluvku.“

Na to jsem si pamatovala dost dobře – stejně jako celá škola. I kantorům se zdálo, že to tehdy Faulkner přehnal. Jelikož ale Adam nepatřil zrovna mezi svatoušky školy a zřejmě neměl potřebu si na neadekvátní výlev třídního učitele stěžovat u svých rodičů, nějak se to celé zametlo pod kobereček.

To už do učebny vešel samotný třídní a zjednal si pořádek. „Doufám, že jste vánoční svátky oslavili tak, jak jste si přáli, a že jste plní horlivosti do nového semestru.“

Ve třídě to nesouhlasně zašumělo, ale urostlý padesátník Faulkner s nepřilíh hustým strništěm ve stejné pískové barvě, jakou měly jeho už trochu prořídlejší vlasy, to ignoroval. Když mě v prváku (deváté třídě školského systému) přiřadili do jeho ročníkové skupiny, neodpalovala jsem zrovna ohňostroje. Měl v sobě disciplinovanou tvrdost a přísnost. Chlad bez lidské srdečnosti.

Druhou hodinu světové literatury jsme s Alex vychytaly v této učebně zase s Faulknerem. Třída se pomalu zaplňovala studenty a za námi přicupitala Melanie, modrooká míšenka s exotickým vzhledem, která vyhrála na první hodinu angličtiny nejoblíbenějšího učitele na škole, mladého pohodaře afroamerického původu, pana Butlera.

Faulkner po příchodu nasadil výraz gestapáka. „Pane Cohene, neměl jste být minulou hodinu u mě ve třídě místo u profesora Butlera? Nebavili jsme se o tom, že se máte na konci prvního semestru zapsat ke mně?“ Nemuseli jsme hádat, že ho chtěl mít pod dozorem. A to nejlépe se zvýšenou ostrahou.

Otočila jsem hlavu doleva a zadívala se do klidné tváře hnědovlasého spolužáka. Když se Adam Cohen sebevědomě usmál, jen se potvrdilo, že měl třídního na háku. „Omlouvám se,“ pronesl, pořád s tím ironickým úsměvem. „Nejspíš jsem na to musel zapomenout.“

„Nejspíš.“ Faulkner si ho měřil rentgenujícím orlím zrakem. „Ale nemusíte se bát. O moji pozornost nepřijdete, i když jste se o to průkazně snažil i u této hodiny. Nebo jste se snad nechtěl připsat k paní Zhangové na zeměpis?“

Studenti se potajmu zasmáli, protože Adam se tvářil naprosto suverénně. Ale i jemu cukaly koutky úst od toho, jak mu dramatické odhalení agenta Faulknera přišlo směšné. Adam Cohen byl bohémský typ nezdráhající se oponovat učitelům. Ten jeho drzý jazýček mu samovolně přivodil pověst rebela, která mu u studentů dodávala na sympatiích. Byl průměrně vysoký a celkově velmi pohledný s až nepřirozeně sytými zelenými očima. Jeho značkový šatník uznával jedinou barvu – černou. Ostatní bral na milost jen zřídkakdy. Oblékal se jako typický skejťák a punk rocker. A to nebyla zrovna levná záležitost.

Uměl být velmi nevyzpytatelný, konfliktní a popudlivý, což ve mně vyvolávalo dojem, že je uvnitř hodně komplikovaný a nestálý. Vyzařovala z něj temná dekadence, revolta, zakořeněná hereze a vnitřní vzdor vůči všemu a všem. Ale tuhle stinnou stránku vždycky něco vypnulo, jako by měl v sobě nějaké zázračné tlačítko, kterým ji kontroloval. Přemýšlela jsem o tom, co by se stalo, kdyby mu přestalo fungovat.

„Odjakživa jsem měl rád zeměpis.“ Adam se provokativně ušklíbl. „Člověk se nikam moc nedostane, tak aspoň tím prstem na mapě centimetr po centimetru jsem se mohl kochat krásami světa.“

Centimetry? Vážně použil metrický systém?

„To můžete dělat i doma!“ zaburácel statný třídní. Nikomu neunikalo, že měl na tento nepřizpůsobivý živel spadeno už od prváku, a už vůbec nebylo tajemstvím, že i Adam ho nemohl vystát.

„Stejně jako číst knížky. Konkrétně o ubožácích, kteří se nad nás snaží vyšplhat,“ vmetl mu Adam s čirým odporem v očích. Tou troufalostí způsobil ve třídě mrazivé ticho. Teď opravdu přestřelil.

Doufala jsem, že po něm Faulkner nevystartuje jako tehdy. Ale učitel nás překvapil stoickým klidem. „Čeká vás plno referátů

a testů, takže vás to čtení zaručeně nemine. Být vámi, pane Cohe-
ne, zruším plány už na dnešní večer.“

Adam, jako by dostal stopku, dál třídního neprovokoval a ne-
vrle se zadíval z okna. Tohle bylo přesně ono. Zase znenadání za-
fungovalo to tlačítko, ačkoliv to ještě před chvílí vypadalo, že ex-
ploduje.

Spolužačka Tabitha se naklonila ke své dvorní dámě Rashidě
a cosi jí vzrušeně zašeptala. Jak k Adamovi, tak i ke mně se dones-
la rozhihňaná věta: „Nechal se ostříhat úplně stejně, jak to má
cukrouš Brendon Urie v klipu *Victorious*, ale on by se spíš hodil do
klipu *This is Gospel*.“

Bezva. Byla jsem ve třídě s největším průserárem i s jeho po-
blázněným fanklubem. S otráveným povzdechem jsem se od těch
dvou odvrátila a zamumlala si pod nosem: „Ten může zaskakovat
jedině v *Emperor's new clothes*, nebo rovnou v samotném pekle.“

Periferně jsem zahlédla, že to Adam zaregistroval. Pobavilo ho
to. Pronikavě se na mě podíval a v očích mu uličnický zajiskřilo.
Neotočila jsem se na něj, ale věděla jsem, že na mě pořád zírá. Ne-
všíkala jsem si ho. Rozechvívání a znervózňování lidí bylo něco
jako jeho hobby. Což mi ostatně předvedl před pár dny, kdy jsem
na něho narazila večer prvního ledna v obchodě. Hleděl tam na
mě, jako bych se před ním proměnila v jednorožce.

Po hodině jsem si na chodbě v tlačenci studentů vyměňovala
ze skříňky učebnice.

„Uhni, krávo!“ Pohlédla jsem do silně nalíčené tváře buřičky Jo-
sephine. Nepřeháněla to pouze s make-upem. Svoji vizáž drsňač-
ky podporovala gothic oblečením, černomodrými vlasy a vysoký-
mi natupírovanými účesy, kterými se patrně inspirovala u Amy
Winehouse. „Nemáš tu co dělat, tak přestaň zaclánět a vysmahni!“

„Josie, jdeš?“ spasil mě její přítel Nathaniel, i když stoprocen-
ně neplánovaně.

Neurotická Drákulova nevěsta do mě před odchodem ne-
zapomněla vrazit. Nepochopitelně si na mě vylívala zlost od

prvního dne. Na její cholericky nenávistnou povahu by mi nepomohl ani manuál. Nikomu nešlo do hlavy, co na ní Nathaniel, ti chý blondák s mikádem, viděl. Byli prapodivný pár. Nikdy se nsnížovali k důvěrnostem. Spolužáci z ročníku se škodolibě vsadili, že ten, kdo zachytí, jak si dají aspoň letmou pusou, dostane od ostatních pět babek. Už to bylo dva a půl roku a nedočkal se ani jeden.

Ti dva se ale hledali, až se našli. Josephinino příjmení bylo Cassadyová a Nathanielovo Snyder. Už jim do party chyběli akorát Jack Kerouac a Allen Ginsberg.

Na obědě jsme s kamarádkami rozebíraly naše rozvrhy hodin. Na plné čáře jsem v nich smutně vítězila kvůli nepovinným předmětům, které jsem si tento semestr musela zapsat, abych nasbírala chybějící kredity.

„To ti fakt nezávidím, lajdáku,“ soucítila se mnou Alexandra, která měla své bronzové lokny ještě z tělocviku svázané do culíku. „Kolik jsi jich schytala?“

„V pondělí informatiku a ve čtvrtek dějiny umění,“ odpověděla za mě Melanie. Byla s mým rozvrhem obeznámená snad víc než já.

„Na ty dějiny umění je nějaká nová učitelka, ne? Jak se jmenuje?“

„Blairová.“ Zakousla jsem se do radioaktivně zeleného jablka s nadějí, že není otrávené. Tady bych se těžko dočkala záchrany od disneyovského prince a v té skleněné rakvi, vystavené na slunci, bych za chvíli nabrala barvu toho jablka.

Po biologii jsme se s Alexandrou pro dnešek rozloučily a zamířily do učebny, kde nás čekala psychologie v podání ulítlé pětačtyřicetileté učitelky, slečny Olsonové, vyznačující se svým bizarním nesmyslem pro módu a šperky. Vypadala a chovala se jako stříelná hippiesáčka. Pobaveně jsme si prohlíželi její dnešní outfit. Spočíval v dlouhé hnědé kárované sukni, oranžové tunice s trásněmi a obrovské broži ve tvaru azurového skarabea.

„Tak to je pecka.“ Adam se v zadní lavici dusil smíchy. Jeho věrný kumpán Tate Crowley vedle něj ležel na stole a schovával své pobavení za učebnicí geometrie. Geometrie? Věděl vůbec, co máme za hodinu?

„Ano, je to pecka, pane Cohene,“ zajásala slečna Olsonová tak nadšeně, div samou radostí nepraskla a nevytryskly z ní konfety. „Psychologie je úžasný obor plný nečekaných zákoutí, a ta přijdou dřív, než byste se nadáli, milí studenti. Každý si vyberete partnera opačného pohlaví a zahrajeme si hru.“

Nikomu se nic hrát nechťelo, natož přesouvat se ze svých bezpečných pozic. Po chvilce se ale někteří spolužáci uráčili zvednout a jednat dle rozkazů náčelníka.

„Mel, budeme spolu?“ Brýlatý Diego Pérez se na moji kamarádku usmíval jako nadřžený bernardýn. Úsměvně jsem jí popřála upřímnou soustrast. Mel se celá šťastná a natěšená zvedla a odkázala mě na ukecánky Tatea a Chrise, kteří ještě ani nepostřehli, že by se ve třídě něco dělo.

„Smůla. Elaine bude se mnou,“ ozvalo se nám za zády.

Otočily jsme se na Adama a Melanie mu rozkázala: „Nech ji. O co ti jde?“

„A o co jde tobě, *Nyxová*?“ Vyslovil to, jako by zpochybňoval celou její existenci.

Vložila se do toho učitelka a Melanii nezbývalo nic jiného než odkráčet za nedočkavým Diegem. Adam se posadil na její místo po mém boku. Chyběly mi k tomu titulky. „Co to mělo znamenat?“

„Copak já vím, co jí přeskočilo?“ Adam natočil hlavu k Melanii, která vzdorně zírala kamsi do prázdna. Sjel tam očima a na krátký okamžik se mu do nich vryl chlad.

„Proč sis mě vybral do páru? Stojí na tebe fronta a my dva jsme se spolu nikdy nebavili.“

Adam se pro sebe pousmál, nahnul se ke mně a zašeptal mi do ucha: „Chtěl jsem tě ušetřit dalšího dávivýho reflexu.“

Odtáhla jsem se od něj. „Ty se asi hodně nudíš, co?“

„Riversová, Cohen! Přestaňte narušovat hodinu.“

Nastražila jsem uši a poslouchala zadání seznamovací hry s názvem Šestý smysl. Měla za úkol zjistit, jak dobře svého protihráče známe a jakou máme schopnost intuice. Prohráno. Letos jsem s Adamem měla nějaké společné hodiny poprvé. Když jsme mezi sebou mohli odtajnit své odpovědi, hned u první kategorie jsme byli oba bez bodu.

„Proč máš ráda prosinec?“ Vyšlehl to na mě jako na domorodce, který nechápe, co jsou to letní prázdniny.

„Jde o celé to vánoční období.“

„Nenávidím Vánoce,“ odsekl. „Neslavím je.“

„Proč?“ divila jsem se. „Když pominu ty nákupní horečky a umělá pozlátka, má to své kouzlo. Svět je jaksi tišší a lidi jsou k sobě milejší. Plus mám narozeniny a...“

„Já a všichni jmenovci *úžasného* prvního člověka máme v mnohých zemích svátek.“ V jeho slovech byl závan hořké ironie. „Kolikátýho prosince máš narozky?“

„Dvacátého pátého.“

Adamovi vyskočilo obočí, naklonil hlavu na stranu a prohlížel si mě. „Stejně jako Ježíš Kristus. To je čest, ne? Můžete spolu sfoukávat svíčky na dortu. Taký máš pocit, že jsi vyvolená, abys spasila svět? Takovej záložní Ježíš?“

„Ne,“ zavržala jsem zuby.

Adam ze mě nespouštěl oči. „Zajímavej výběr data narození. A taky chytřej.“

Nešlehl si něčeho? „OK, tak pokračujeme dál...“

„Kolik ti je?“ Pořád na mě nehnuté hleděl. „Osmnáct? Jsi o rok starší než ostatní?“

Jak to mohl vědět? „Proč tě to tak zajímá?“ Bez pardónu načal novou položku. „Neodpověděl jsi mi.“

„No a?“ Čekal, jak na tu jeho provokativní drzost zareaguju.

Přemlouvala jsem svoji trpělivost, aby se nevzdávala. „Tak tedy další – historická postava. Tebe jsem si tipla na...“

„Hitlera, ne?“ zasmál se tak nahlas, až mi málem praskly ušní bubínky. A nejen mně. „Taky sice umím být pěkněj hajzlík, ale na takovou svinu nemám.“

„Gratuluju. Tak jaká je tvá oblíbená historická postava?“

„Z těch, co se dostaly do učebnic, jsem měl hodně rád Alexandra. Rozený vůdce, silná osobnost, charisma, nezdolný odhodlání, inteligentní přemýšlivá mysl. Jeho názory a sny se vymykaly všemu dosud známému. Přál si celý svět a všechny bytosti v něm osvobodit od útlaku. Uznával jsem ho a respektoval. A to se jen tak někomu nepoštěstí.“

Konsternovaně jsem na něho zírala. „Zní to, jako bys nemluvil o osobnosti dějin, ale o svém kamarádovi.“

„Fajn, tak si volím za svého kamaráda Alexandra Makedonského,“ usmíval se. „Jakýho imaginárního kámoše máš ty?“

„Johanku z Arku.“

„Johanku z Arku?“ Zopakoval to po mně, jako kdyby tomu mohl uvěřit, jen když to sám vysloví. „Proč zrovna ji?“

„Proč ne?“

„Protože byla úplně blbá,“ protáhl to do otráveného výdechu.

„Hrdinka, která v sedmnácti letech stanula v čele francouzských vojsk za stoleté války v boji proti Angličanům, vyhrála několik zásadních bitev, osvobodila Francii od drancujících žoldnéřských anglických vojsk, byla v devatenácti letech nespravedlivě upálená za kacířství, poté prohlášena za svatou a je spolupatronkou Francie, byla podle tebe *úplně blbá*?!“

S Adamem můj výlev nijak nehnul. „A proč tohle všechno dokázala?“

Nabitá vědomostmi jsem odpověděla: „Protože slyšela hlasy. Mluvili k ní andělé, kteří jí říkali, co má dělat. Uvěřil jí to i francouzský král Karel VII. Dal jí vojsko, a tak se stala národní legendou a hrdinkou. Prostý lid ji miloval a oslavoval.“

„Všichni ti pobožní lidi ji pak obelstili a nechali jejímu vlastnímu osudu, stejně jako všivák Karel VII., který už dosáhl svého –

díky ní. Kdyby každému na setkání nevykládala o svých zjeveních, neskončila by na hranici jako kacírka.“

„Ano, a to z ní dělá ještě větší mučednici, která ve jménu Boha...“

„Ve jménu Boha?!“ vyprskl to jako nadávku a vyzývavě se zeptal: „A copak ty tomu věříš? Tomu, že slyšela hlasy, měla vidění a promlouvali k ní andělé a světci?“

To byla hodně záludná otázka. „Nejsem křesťanka, takže,“ zamyslela jsem se, „bylo by krásné tomu věřit, ale zároveň smutné.“

Adam se rozladěně vzpřímil na židli. „Kdo je tedy viníkem jejího osudu? Angličani, Francouzi, prostý lid, Karel VII., ona sama nebo... andělé a Bůh?“

Zděsila jsem se jeho výrazu. Bylo v něm plno hněvu a rozhořčení. On si nemyslel, že Johanka z Arku byla hloupá. Litoval ji. To ho to ale tak pohltilo, že se dokázal vzpouzet dějinám, které se odehrály před stovkami let?

Radši jsem přešla na další kategorii. „Kniha. Tam jsem opravdu nevěděla...“

„Arthur Rimbaud – Sezóna v pekle.“

„Máš rád prokleté básníky?“ Ta volba mi silně zaimponovala.

„Všichni jsme prokletí, ale každý jiným způsobem. Život je jen taková dílna na zmrzačený iluze. Nemyslíš?“ Adam se na mě upřeně díval jako kontroverzní učitel snažící se vzbudit ve svém žákovi skrytý potenciál. Koukl do mého bloku a nasadil ten svůj přezíravý úsměv. „Jana Eyrová od Charlotte Brontëové. Líbí se ti tichý, nevýrazný hlavní hrdinky, záhadní hrdinové a pochmurná tajuplná atmosféra? Ale tady to není jak na škole v Lockwoodu, ne? A tvoje teta taky není despotická a zlá jako paní Reedová,“ zašeptal. „Ale co ten tajemný pan Rochester? Taky je to jen fikce? Nebo se teprve zjeví?“

Zatímco se do mě vpíjely jeho hloubavé zelené oči, odehrával se ve mně chaos. Revoluce vzbouřených pocitů. Věděl o mně víc, než by měl, a to mi bralo dech z plic. Ne, *on* mi bral dech z plic. On

a to, jak se na mě díval, jakým způsobem se vyjadřoval, o čem mluvil, jak moc se dokázal do všeho vžít a jak mě nutil přemýšlet jinak. I o něm samotném.

Po škole jsem se vydala rovnou domů. Pustila jsem si v pokoji jedno ze starších alb od Green Day a padla zády do postele. Ležela jsem s očima upřenýma na strop a vzpomínala na ten lednový den, který mi navždy změnil život.

Bylo mi čerstvých patnáct, když k nám do našeho viktoriánského domu v San Francisku přijela teta Vanessa. Přes slzy jí nebylo rozumět. Chvilí po ní dorazila její starší sestra Lyanna. Objímaly mě a plakaly. Všechno kolem mě se zastavilo. I tlukot mého vyhaslého srdce. Mí rodiče zahynuli při autonehodě.

Teta Lyanna Bellová usilovala o to, abych bydlela s ní, s nyní jednadvacetiletým bratrancem Jamiem a jejím novým manželem v jeho honosné vile v sousedním univerzitním městě Berkeley. Bydlení mi nabízela i Vanessa, tvrdě pracující jako farmaceutka v nemocnici Highland Hospital. Daly mi na výběr, a ten pro mě v té době byl nepředstavitelný. Napsala jsem si na jeden lísteček Berkeley a na druhý Oakland. Zamíchala jsem ty lístky pětkrát po sobě a pokaždé jsem si vytáhla Oakland.

Tato prapodivná loterie osudu mě navzdory soudu a sociálních úřadů svěřila do péče tehdy jednatřicetileté tety Vanessy Riversové, ke které jsem se přestěhovala do jejího malého patrového domku v Oaklandu. Rodina bez duše je na nic, ale srdečná a vtipná plnoštíhlá černovláska Vanessa s asymetrickým mikádem a oříškovými očima mi to teplo domova vracela zpátky.

Škola pro mě po smrti rodičů představovala tabu, proto se Vanessa po konzultaci s příbuzenstvem rozhodla, že pro mě bude nejlepší, když ji po zbytek semestru vynechám a nastoupím od září znovu do prváku na Oakland High School. Tím jsem

sice získala osm měsíců na vzpamatování, ale ztratila jsem jeden studijní rok a kamarády z bývalé školy.

Naštěstí se mě ihned po nástupu ujala nápomocná, životem ostřílená Melanie Nyx-Hanauová. Její maminka pocházela z Havaje a Mel v sobě nemohla zapřít i geny otce, který je opustil a žil neznámo kde. Nerada o něm mluvila, a přestože se zdálo, že je jejich vztah rozvrácený, nosila jeho příjmení Nyx.

Živelná Alexandra Métisová se svými bronzovými loknami a okrovými kukadly sršela sebevědomým půvabem, který se pokoušela vtlouct i do nás. „*Přestaň si hrát na rukojmího a namaluj se. Schováš ten velký zadek.*“ Díky, Alex.

Ačkoliv jsem měla tmavě hnědé vlasy, a tudíž by se dal očekávat nějaký autoritativní pigment, snědá pleť to kolem mě vzala obloukem. Mohla bych jít na konkurs na blondulku Sněhurku. Lyanna si dřív dělala srandu z toho, že jsem spíš její dítě než jejího bratra Marka, mého tatínka. I kvůli inkoustově modrým očím jsme byli s bratrancem Jamiem mnohokrát považováni za sourozence.

Charismatický skejták Jamie Rain, hrající v punk rockové kapele, mě odchoval na old schoolu. Otevíral mi náruč svého svobodného světa a byl mi po smrti rodičů velkou oporou.

Když andělovi uříznou křídla, nezbyvá mu nic jiného než se postavit na vlastní nohy a znovu se naučit žít. Jinak, sám za sebe. Nelze spočítat, kolikrát jsem s vyraženým dechem padla na kolena a nutila se vstát. Trvalo mi dlouho, než jsem proti těm příšerám skrytým ve stínech své mysli našla plamínek světla. Musela jsem si ho stvořit. Držím ho ve svých dlaních a pečuju o něj, aby nevyhasl. Život, ten největší a nejdrsnější učitel ze všech, mě naučil, že jen nepodrobená vnitřní síla jedince dokáže probít temnotu. O tom to je. Nevzdávat se, když nás něco surového srazí z oblohy, znovu v sobě to světlo najít a pokračovat. Jen tak lze zvítězit nad zlem, útlakem a nespravedlností. I sám nad sebou. Ta nejtěžší bitva se totiž odehrává v nás.

Vstala jsem a zadívala se z okna. Mysl mi zabloudila k předešlé noci. O čem se mi zdálo? Proč mi ten zapomenutý sen to sněžení připomíná? Během dne ustalo, ale nyní opět nabíralo na intenzitě, jako by ho poháněla nějaká neznámá moc. *Co s sebou přinášíš?*

Vyšla jsem na náš dvorek za domem, abych se té vzácné krásy mohla dotknout. Natáhla jsem dlaň a projela prsty oponou padajícího sněhu jako bílým nevěstíným závojem, utkaným z tisíců sněhových vloček. Vstoupila jsem do něj a nadechla se bělostné říše šimrajících křišťálových světél, ve které všechno bolavé mizelo. Zvedla jsem ruce k nadýchanému nebi, nastavila mu pokojnou tvář a zavřela víčka.

Měla jsem pocit, jako by ke mně někdo přistoupil. Zalila mě hřejivá vlna tepla a nato jsem ucítila, jak si někdo opírá čelo o to moje.

Zprudka jsem otevřela oči a rozhlížela se kolem sebe. Nikdo se mnou na dvorku nebyl. Ve sněhu byly jen mé stopy. Zmateně jsem si přiložila prsty čelo. I když si se mnou pouze pohrála představitost, něco ve mně vzbudila. Jakousi dosud uspanou část mého podvědomí, která na mě naléhala, že to gesto znám. Ale odkud?

Stýskalo se ti po mně?

Úterý 8. ledna, Oakland High School, 1023
MacArthur Boulevard

Sněhová metelice se odporoučela nad Pacifik a vrátila naše kalifornské východní pobřeží Sanfranciského zálivu do starých kolejí. Sem tam ještě poletovaly toulavé sněhové vločky, ale ty ihned po dopadu na zem bezbranně roztály.

Adamovo strhané vzezření dnes prorokovalo, že buď přijel z nucených prací, nebo celou noc nespál. Těžce se posadil do lavice a s povzdechem se celým tělem schlíple opřel o opěrku židle. Působil, že je na konci svých sil.

„Musí mít děsně přísný rodiče,“ špitala Alex. „To není poprvý, co udělal u Faulknera průser a byl na druhý den jak pacient propuštěný na revers.“

„Ty si myslíš, že si Faulkner za tu včerejší slovní přestřelku stěžoval jeho rodičům?“ Così jsem uvnitř sebe hledala. Snad prostou víru, že lidé v sobě ještě neztratili dobro. Těžko se udržovala. Jako by v životě už nebylo místo pro lepší příběhy.

Kolem odpadlého Adama prošla neurotická prudička Jose-

phine a posměvačně si do něho rýpla: „Krutá noc, drzounku? Už to nedáváš, co?“

Aniž by na ni pohlédl, zdvihl na její počest prostředníček. „Polib si.“

„Cos to řekl?!“ vyjela na něj a přitáhla pozornost celé třídy.

Adam na ni pomalu vzhlédl. V ten okamžik jsem měla dojem, že jeho zelené oči ztmavly. „Abys táhla do řiti,“ zvýšil důrazně hlas, ale pořád zůstával až chladnokrevně klidný. „Nemám na ty tvoje rádoby drsnácký kecý náladu. Tak odprejskni, nebo se zvednu a zažiješ krutou noc ty.“

„Ochou.“ Alexandra se zadostiučiněním sledovala pokořenou Josephine, která se šla rozladěně posadit na své místo. „Sakra! Dobře ji setřel!“

Studenti měli z toho stěru druhé Vánoce, ale mně to zmrazilo útroby. Proč se Josephine stáhla? Zatvářila se, jako by vážně hrozilo, že mu zkratují nervy a něco jí provede. Adam byl oproti včerejšku jako vyměněný. Po celý den kolem sebe metal blesky. Každý, kdo mu zkrřížil cestu, byl spálený na škvarek.

A to se zadařilo i slečně Olsonové. Vešla do učebny v kanárkově žlutých šatech a ostružinových střevících a zavelela: „Vztyk, mládeži a utvořit dvojice, jaké tu byly včera...“

„To si děláte srandu, ne?“ skočil jí Adam podrážděně do řeči. „To budeme zase hrát nějakou debilní hru?“

„Pane Cohene, takové vulgární odmlouvání si laskavě v mé hodině odpustěte.“

Tohle nabroušeného Adama neumlčelo ani omylem. „Nechápu, v jaký patopsychologický demagogický příručce jste ten postup vyčetla, ale mě fakt nebaví být vašim pokusným králíkem. Ani se odsud nehnu.“

Proč mě to tak vytáčelo? On slečně Olsonové neoponoval. Urážel ji a ještě se ke všemu choval, jako bych měla lepru. Než učitelka stihla zareagovat, byla jsem to já, komu ruply nervy: „Zmlkni laskavě, Cohene!“

Ten provokatér, jehož muselo vyflusnout samotné peklo, se do mě zahákl očima. Stiskl rty a zaťal tak pevně zuby, že si je div neroztříštil. Vypadal, že se snaží ovládnout. Nakonec ostře vypálil: „To se mnou tak toužíš sedět? Mám si k sobě připevnit bombu jako atentátník, aby ses ode mě držela dál?“

Půlka studentů se dala do synchronizovaného smíchu. Nemohla jsem se na žádnou odpověď. Adam byl soupeř, který nic neodpustí a nic nedá zadarmo, a já se přiřadila k těm, kteří to teď poznali na vlastní kůži. A bylo to... ponižující.

„Je to rozřazení do párů fakt nutný?“ protestoval tentokrát Tate, který seděl v lavici s Adamem a měl slečnu Olsonovou taky evidentně na háku.

Tím ji pěkně namíchl. „Všichni se usadí vedle svých včerejších partnerů a vy, pane Crowley, zaujměte místo vedle slečny Riversové. Vaše včerejší partnerka se posadí k panu Cohenovi. Konec diskuze!“

I přes rachot ve třídě jsem slyšela, jak Tabithino vláčné srdíčko plesá radostí. S blaženým úsměvem mířila k Adamovi a Melanie zase putovala k Diegovi. Tate Crowley, špinavý blondák s tmavě hnědýma očima, žuchl na židli vedle mě. „Nazdar, rebelko. Jakou barvu má náš válečný prapor?“

Bravo. Zbavila jsem se největšího otravy dne a nahradila ho jeho nejlepším kamarádem. Taekwondista Tate hrál závodně fotbal za náš úspěšný školní tým Wildcats a byl známý tím, že dýchal pro každou špatnost. Ještě aby ne, když Adamovi ve všem kryl záda.

„Nemám žádný válečný prapor. Ale kdybych nějaký měla, určitě bych jím už dávno probodla Adama.“

„Neřeš ho, nemá svůj den.“ Tate koukl očkem dozadu na Adama, který s čelem položeným na stole rozdýchával svoji novou partnerku. Vyslal k němu zoufalý škleb a Tate se rozesmál. „Říkal jsem mu, že měl radši zůstat doma.“

Tímhle mě donutil, abych pookřála. „A co s ním je, že je tak agresivně útočný? Má nějaké... problémy s rodiči?“

„S rodiči?“ Tate se na mě zaskočeně podíval a vykoktával ze sebe: „Ne. Nemyslím si. Jen se asi blbě vyspal.“

Slečna Olsonová přistoupila k dnešní látce – osobnosti – a chtěla po nás, abychom jí ten pojem definovali. Už se smířovala s tím, že jí nikdo neodpoví, a pak zářivě kývla někam za má záda. „Ano, pane Cohene? Napravujete si reputaci?“

Adam stále se zdviženou rukou úpěnlivě zaprosil: „Nemůžeme si místo učiva zahrát nějakou hru?“

Třída vybuchla smíchy, včetně Tatea, který se málem složil ze židle. Tabitha se vedle Adama dmula pýchou, že má tu čest sedět po jeho výsostném boku. Samozvaná královna konečně dostala to, po čem prahla, a nadmíru si to užívala. Chyběla jí už jen korunka a žezlo. A taky bič, kterým by nás podřadné dvořany mohla šlehat až do masa. Adam z ní ale zrovna odvázaný nebyl a dával jí to nepokrytě najevo.

Díkybohu za Tatea. Spolupráce s ním proběhla na výbornou. „Na kterou stranu grafu mám nakreslit tvou miniaturu? Jsi introvert nebo extrovert?“

„Asi spíš introvert.“ Nebo jsem jím aspoň do začátku dnešní hodiny byla.

Tate nakreslil do levé půli kruhu primitivního človíčka se sukní a vlasy. Do pravé poloviny nakreslil sebe – s obrovskými svaly, kterými si tu absenci detailů vykompenzoval. „Jsem talent, co?“

„Úplný Leonardo da Vinci. Bojím se na to i dýchnout,“ zasmála jsem se a střetla se s Adamovým upřeným, mírně depresivním pohledem. Co ho štválo teď? Těsně před zvoněním nás učitelka vyzvala, abychom jí prozradili, jaká jsme osobnost. Když na mě přišla řada, deklarovala jsem, že patřím k flegmatikům.

„Lež.“

Osťře jsem se podívala Adamovi do tváře. Olsonová ho utnula s výtkou, že nestojí o další konfrontace. „Jen analyzuju. Kdyby se Elaine nenechala dobrovolně utlačovat tou naučenou flegmatickou maskou, s klidem by mohla být sangvinik. Jenže to nedovolí, protože

se ještě nedostala přes stádium melancholika. A aniž by si to uvědomovala, to, co se v ní skutečně skrývá, je impulsivní cholerik.“

Spadla mi brada a zůstala jsem na něho zírat s otevřenou pusou. Já sama bych se takhle přesně vystihnout nedokázala. Tak jak to, že to zvládl on?! „Vystup z mé hlavy.“

„Příště si zavři dveře,“ sykl, jako by mě varoval. Zmátl mě tím ještě víc. O co mu šlo?

Druhý den u oběda se nám Alex svěřila, že ji Tate Crowley pozval na rande. „Co na něj říkáte? Je vtipný, oblíbený a kamarádský, ale má kolem sebe nějakou...“

„Bariéru?“ doplnila jsem ji ve chvíli, kdy přišel do jídelny Adam. Jeho dnešní vzezření oproti včerejšímu teroru bylo mnohem přívětivější, ale pořád se tvářil, jako by ho minimálně bolela hlava.

„Elaine, nesvírej tu vidličku tak pevně,“ pokoušela se mě probírat Melanie.

Alexandra na to měla jiný názor: „V tomhle případě bych spíš svírala pevně u sebe stehna.“

Bylo mi jedno, že Adam držel post nejhezčího kluka na škole. A snad i na planetě. Byl jako vůně konvalinek. Omamoval smysly svojí krásnou vůní, ale když jste si přivoněli víc, mohl vás otrávit.

Čtvrtek 10. ledna, Oakland High School

Ve čtvrtek těsně před hodinou psychologie se už spolužáci poslušně spárovali. I když zbývala pouhá minuta do zvonění, půlka mě lavice zela prázdnotou. Svého partnera postrádala i Tabitha. Nedočkavě propalovala dveře s výhrůžkou, že spáchá sebevraždu, pokud se Adam na hodině neukáže. Se zazvoněním se dveře od

učebny rozletěly a dovnitř vešli poslední dva opozdilci. Tate kolem mě proplul s omluvným výrazem *já za to nemůžu* a na jeho místo se posadil Adam Cohen. Vpil se do mě očima a snad až mile se zeptal: „Stýskalo se ti po mně?“

„To – rozhodně – ne!“ Kladla jsem patřičný důraz na každé slovo a otočila se na Tatea. Chudák, měl plno práce s rozzuřenou Tabithou. „Vždyť jsi mě tady před dvěma dny ponížil! Co mi na to povíš? Že se tomu jednoho dne zasmějeme?“

Adam se poťouchle zamyslel a vyperlil: „Patrně to nebude dneska.“

„Vypadni!“

„Kam?“ uchechtl se a předstíral, že počítá na prstech všechny kompletní dvojice.

„Třeba z okna. Chtěls cholerika, máš ho mít. Poděkuj si.“

Ten zelenooký ďábel se spokojeně usmál. „Ty děkuj mně. Před těma dvěma dny bys mě takhle odpálkovat nedokázala.“

Cože? Učebnou prolítla slečna Olsonová. Jak nás zaregistrovala, sepjala dlaně a vzhledla ke stropu. Adam zaklonil hlavu a pobaveně to její neviditelné učitelské božstvo hledal. Ať už po mém boku dělal cokoli, svatá mše to nebyla.

Profesorka navázala na včerejší učivo o temperamentu a rozmlouvala o tom, že naše povahové vlastnosti mohou být vrozené nebo získané.

„Já té ptákovině absolutně nerozumím,“ zaúpěl kdosi v zadní části třídy. Byl to Chris Moriarty, další hráč fotbalu, snědý brunet s dlouhými vlasy v culíku, který vděčil za své pěkné, zajímavé rysy indiánským předkům. Spolu s Adamem a Tatem uzavíral Svatou trojici drzých ukecánků.

„Vždyť je to úplně jednoduchý. Dám ti příklad,“ Adam se na mě vyzyvavě podíval. To nebylo moc dobré.

„Nenadechuj se!“

„Musím. Jsi můj projekt,“ kousl se do rtu a snažil se nesmát. „Potřebuješ mě, abych z tebe vymlátil plachost.“

„Co prosím?!“ vypískla jsem to na celou třídu.

„Riversová, Cohen! Jestli nepřestanete, oba dva vás pošlu k ředitelce!“

Před očima se mi vybavil Vanessin rozzuřený obličej, kterého by se bálo i SS komando. To mi k poslušnosti stačilo. Asi dvě minuty. „Ty sis ke mně zase přisedl, protože se bavíš tím, že mě provokuješ a vytáčíš, abys ze mě vymlátil plachost?!“ šeptala jsem, abych na nás nepřivolala boží hněv v podobě slečny Olsonové.

Zatímco jsem svírala propisku, abych mu ji nezapadla do oka, Adam s klidem řekl: „Kvůli tomu ne. To bych zvládl i z chodby.“

„Tak proč?!“

Podíval se na mě tak nějak zvláště a ještě prapodivněji odpovídal: „Protože zbytek semestru je moc dlouhý.“

Po zazvonění k naší lavici nakráčela Melanie. „Elaine kvůli tobě může mít potíže.“

Adam se opět proměnil na toho povrchního hajzlíka, kterému není nic svaté. „Dej si zpátečku, poskoku. Neměla bys už tak náhodou jít domů?“

„Stejně jako ty.“

Vykouzlil na tváři lstivý úsměv a s přivřenýma očima jí mrazivě oznámil: „Pleteš se, Nyxová. Já mám ještě jednu hodinu. Dějiny umění.“

„Ale... ale když jsem se dívala na seznam studentů, tak *tys* na něm nebyl.“

„Jé, to je škoda, že ti to tento semestr se vším nevyšlo.“ Adam vytvářel na své tváři jednu kyselou grimasu za druhou a Melanie skutečně působila, jako by nad ní nějakou všivárnou vyzrál. O to to bylo víc paradoxní. Nepovinné předměty byly spíš k pláči.

Jen co se za ním zaprášilo, vzala jsem si Mel na paškál: „Můžeš mi vysvětlit, o co mezi tebou a Adamem jde?“

Melanie vytasila obžalobu, kterou mě zahrnovala už v prváku: „Adam je děvkař a průserář první ligy. Varovala jsem tě, aby ses od něho držela dál.“

„Vážím si toho, že máš o mě starost, Mel, ale dokážu si to s ním vyřešit sama,“ utnula jsem její partyzánský odboj a zamířila do učebny, kde se měla odehrávat má osmá a poslední hodina dnešního dne.

Adam seděl v prostřední řadě u prostředního stolu, kolem kterého byla poslední volná místa. „Budeš tam stát ještě dlouho?“

„Není si tady kam sednout.“

„Mám si jít sednout jinam?“ dovtípl se a zavlnil pobaveně koutky úst.

„Jo, nejlíp do jiné školy.“ Usadila jsem se do lavice po jeho pravé straně. Díky jeho zvrácené okupantské maličkosti jsem opravdu neměla extra na výběr. „Nechceš si najít jinou hračku na hraní?“

„Co se ti nelíbí?“ ohradil se. „Nejsi ráda, že tě učím, jak si nenechat srát na hlavu?“

Když se tak vyžíval v mém analyzování, předvedla jsem mu, že ani on není neprůstřelný. „Víš, jak na ostatní působíš? Jako samolibý prevít s obřím egem, který si z nudy hraje s ostatními a využívá svého vzhledu k tomu, aby dostal to, co chce.“

„Kdo by o tom pochyboval?“ ušklíbl se.

„Já,“ zaskočila jsem ho. „Netuším sice, proč máš potřebu chovat se tak nadřazeně a vzpurně, ale občas z tebe mám pocit, že si nemůžeš pomoci. Jako bys za to nemohl.“

Adam dokonale oněměl. Znervózněla jsem z toho, jak byl na jedinou jiný. Jako by i on mohl být zranitelný a tohle byl jeho střežený kryptonit. Kdo z nás v tom druhém otvíral Pandořinu skříňku?

Po hodině jsem na chodbě narazila na Josephine. „Dnešek byl tak odpornej. Ještě že seš tady, abych si uvědomila, že jsou i odpornější věci.“

„Zase sis zapoměla vzít prášky na nervovou labilitu nebo se ta tvoje narušenost už nedá léčit?“ Adam stál kousek od nás a shlížel na Josephine tak chladnokrevně, až jsem se otrásla.

„Tak na tuhle chvíli celý svět čekal.“ Josephine se na mě podívala, jako bych byla špinavý hadr v kýblu plném znečištěné,